

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Cultu Sacrosancti Cordis Dei Ac Domini Nostri Jesu Christi

Galliffet, Joseph de

Romae, M.DCCXXVI.

Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45817)

PRÆFATIO.

QUOD in aliis majoris momenti operibus, ad Dei gloriam, animarumque bonum spectantibus usuvenit, ut sine multis magnisque impedimentis nunquam ad exitum perducantur, id in re presenti, quam tractandam suscipio, in primis evenisse vidimus. Quum primum de cultu sacrosancti Cordis Jesu agi coeptum est, vix a paucis æquo animo ejusmodi cultus est susceptus; aliis rem totam tanquam quid frivolum & inane respicientibus. Nonnulli ex eorum hominum genere, qui novitatem omnem rejiciendam putant, nullo habito boni, malive discrimine, religionis officium, de quo nihil prius inaudierant, hoc solo nomine quod novum esset, repellabant. Quasi vero, novitas veræ pietati contraria sit conjungique cum illa nunquam possit; aut hoc suavi Dei Providentiæ, in Ecclesiæ gubernatione, sole mne non sit, ut novum semper pium aliquod exercitationis genus successu temporum oriatur, cujus videlicet ope, fidelium animi, veterum usu diuturno, sensim torpentes, quodam quasi novitatis gustu illecti & excitati, ad pietatis fervorem renoventur. Alii quidam, ex horum numero qui cœlestes visiones & quicquid inusitatum ejusmodi gratiarum est, contemnendum ducunt, cœlestem quamdam revelationem audientes, unde cultus Cordis Jesu originem trahere dicebatur, tam revelationem quam cultum ex tali fonte oriundum aspernabantur. Magna pars
stu-

P R Æ F A T I O .

studio contradicendi, ut fit, magis quam veritatis amore ducti, statim ut nomen audire cultus Cordis Jesu, nova appellatione quasi percussi, nulla adhibita in re examinanda diligentia, temere id totum quod afferebatur improbare cœperunt, aspernari, vituperare; contra sentientes, piisque munus laudantes amplectique volentes, prohibere, dictariis insectari, minimeque pati esse quietos. Scilicet, irridentes objiciebant, jamjam omnium Corporis Christi membrorum festivitatem instituendam fore: cur enim potius Cordis, quam pedis, aut manus, aut capitis. Id porro nihil aliud esse, quam Christum ipsum dividere velle, qui totus quantus est in Eucharistia adorari ac coli debeat, non divisim ac per partes. Plerique moderatiores, nihil equidem in eo pietatis officio reprehensione dignum videri sibi fatebantur, cæterum levis esse momenti ducebant, & muliercularum devotioni fovendæ magis accommodatum, quam ad solidam pietatem quidquam adjumenti conferens. Demum illi, qui rem paulo interius consideraverant, probari sibi quidem maxime totum id quod proponebatur dicebant, sed quum nihil afferri aliud existimarent quod jam cultui Corpori Christi in Eucharistia latenti debito, & usurpari solito, non conveniret (decepti videlicet officiorum similitudine) judicabant antiquum religionis exercitium, novo Cordis Jesu vocabulo insigniri, nec necesse, nec utile fore.

Hominibus ita comparatis, cultus suavissimus Sacrosancti Cordis, ab ipso Jesu, uti dicemus, multo
an-

P R Æ F A T I O .

ante divinitus inspiratus ac traditus, exiguum admodum progressum fecerat. Ignoratus a multitudine, ab aliis vero aut impugnatus, aut neglectus, latebat in paucorum veluti pectore conclusus, qui quidem ipsi pium officium palam exercere, adversantium metu, vix audebant.

Scilicet, jam inde ab initio præferat Dæmon, quantam gratiarum vim donorumque cœlestium copiam, ex eo cultu, tanquam e fonte, emanare in homines necesse foret, si evulgari contingeret, hauriendique e sacro latice libera facultas aliquando concederetur. Itaque quoad potuit obstitit. Verum quid Dæmonis artes & conatus, quid hominum impugnationes adversus Dei consilium? Optatum illud demum tempus advenit, quo Deus, singulari misericordiæ suæ munere, Cor Jesu Filii sui dilectissimi, thesaurum illum bonorum omnium inexhaustum, fidelibus referre constituerat; ut quicumque sacrosancto Cordi debitos honores adhibere vellent, divitiarum quas complectitur participes esse possent, donisque e sacro fonte prodeuntibus profusissime complerentur. Modum autem rei perficiendæ, totamque divini consilii rationem, mox, ipso operis initio, duobus primis capitibus, in quibus de origine ac progressu cultus agetur, Dei aspirante gratia prosequemur. Cæterum quod in Gallia nostra contigit, id, in aliis regionibus quarum gratia scribendi consilium iniimus, eventurum quoque non dubitamus. Obstitit initio malus Dæmon ne cæteri populi tanti boni participes fiant. Non deerunt & illic obtrectatores, qui contradicendo, cavillando, vi-

tu-

P R Æ F A T I O.

tuperando, cultus Cordis Jesu progressum impediant. Sed vincet demum gratiâ suâ Christus Jesus: quodque apud nostrates effecit, ut, superatis omnibus impedimentis, Cordis sui cultum stabilierit, tam firmis jam fundatum radicibus, ut procellas metuere deinceps non possit; idem, pro sua bonitate, apud exteros etiam perfecturum speramus plane atque confidimus. Nos vero, ad piissimi ac suavissimi cultus augmentum ac propagationem aliquid conferre cupientes, hunc libellum edidimus, in quo totam ejusdem cultus rationem, a multis certe non satis cognitam, ac propterea male neglectam atque contentam, explicare paucis pro tenuitate nostra conitemur; & quidem, quod a divina gratia speramus, ea soliditate ac perspicuitate, ut morosis etiam lectoribus, sui que ingenii subtilitate, ut accidit, ad cavillandum abutentibus, facturos nos satis, nobis polliceamur.

O Jesu, his meis exiguis cœptis aspira, atque quum me hoc opusculum, ad tui sanctissimi Cordis honorem, scribentem adjuveris, hanc mentem animumque fervis tuis extra Galliam degentibus immitte, ut quod nos, levi & infirma manu, quæ vires nostræ sunt, agredimur, illi clariori a te luce perfusi, majorique gratia adjuti, validiori ac feliciori conamine in singulis Regnis ac Provinciis perficiant. Quo famuli tui per orbem dispersi, tuæ largitatis, ac munificentiae participes esse queant: tuque, ea potissimum ratione & cultu quo maxime cupis, ubique terrarum honorere.

DE